

ОЛЕНА ПЛАНЧАК САКАЧ

ДОТАЊИ НЕБО

ТКАЉА

Још сам сасвим мала девојчица
бака ми прича причу о Пепељузи
и плаче тихо као јесење небо.

Моја мајка све то види, па каже:
– Немој ту причу мама, испричај
јој нешто ведрије, веселије.

Бака је тиха, вредна, стрпљива ткаља
што изатка своје нити од раних зора до
тамних ноћи, у распршеним уздасима.

Моје речи су нити којима желим да изаткам
бакин лик, док држим њено ткање у руци
размишљам о колебљивом тријумфу трајања.

МАТ(Р)ИЦА

Иза дана дугог као равница
глас звона урања у ваздух,
у празнину, као ненаписана реч.

У палети твојих додира протиче
живот кроз наших двадесет прстију
нежно као загрљај два облака.

У талозима сасвим обичних дана
укотвљене су све наше речи
чија снага звука полако гасне.

Свака наша реч је грумен стварности
одакле год потекла, опире се мат(р)ици
времена у мрежи хронологија.

ДОТАЋИ НЕБО

Док тражим било какав ослонац
нестала је равнотежа живота и смрти
речима затварам буку и бес рата, јер
од освајача ни доктрина не преживи.

Та упорност у одбрани става речима
напуклим у грлу, истину је одавно
самлео рат, време се спотакло и пало
одзвања пустош.гравитационим пољем града.

Брижне су моје молитве између
тла и неба, витке као пламен свеће
у том истрајном узвинућу речима
дотаћи небо, испред заветног кандила.

ПИСМО

Када се глас утеловио у знак
клинастог сумерског писма
језик је изгубио своју звуковност
у немости белега креације и тишине.

Сумерци су измаштали читав један
кодирани систем клинастих зареза
којима су премостили своје мисли
из једног у друго време.

Печена глина је даровала вечност
клинастом писму, оно што није
храмовима, палатама, зидинама
који су се расули у песку.

Клинасти зарези утиснути на глинене плоче
укалупили су музику језика у писмо
које је као путоказ на стрмини вечности
постало ослонац познијим нараштајима.

ИСТИНА

У златном затишју дана
док спајам и раздвајам наше путање
којима смо уловљени,
промене се опиру смислу и логици.

Гледам облаке несталних контура
затворена као два прозорска крила,
у партитури мојих уздаха
наш пут је неповратно пређен.

У ткању из дана у дан
тајна тренутка затрепери у мени
као чвор, изговарам речиту истину
која се наглас преполовила.